

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobců: **1) Mgr. J. J., LL.M., 2) A. F. J.**, Mgr. Pavlem Černoousem, advokátem se sídlem Ve svahu 531/1, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti: **a) Višňovka s.r.o.**, se sídlem Hrdinů 4, Horoměřice, **b) obec Horoměřice**, se sídlem Velvarská 100, Horoměřice, obě zastoupené Mgr. Karlem Machánkem, advokátem se sídlem Karlovo náměstí 7, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2008, č. j. 11500/2008/KUSK, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2014, č. j. 8 A 40/2012 - 216,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2014, č. j. 8 A 40/2012 - 216, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Rozsudek městského soudu

[1] Obecní úřad Velké Přílepy, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), povolil rozhodnutím ze dne 16. 6. 2006, č. j. Výst. 328/2-RD, BD-817/06-Km, společnosti Ar-B. Praha, a. s., umístění stavby rodinných domů a bytových domů v lokalitě Višňovka II v k. ú. Horoměřice. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, které žalovaný zamítl jako opožděné rozhodnutím ze dne 22. 1. 2008, č. j. 11500/2008/KUSK. Podle jeho názoru uplynula lhůta pro odvolání. Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 17. 5. 2011, č. j. 8 Ca 149/2008 - 152, zrušil rozhodnutí žalovaného, protože dospěl k závěru, že odvolání bylo podáno včas. Ust. § 84 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), bylo podle městského soudu možné vyložit dvěma způsoby, takže bylo na místě zvolit ten způsob výkladu, který byl ve prospěch žalobců. Citovaný rozsudek městského soudu zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 122/2011 - 194. Uložil městskému soudu, aby se zabýval otázkou, zda účastníci řízení vůbec byli účastníky územního řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí, a následně aby posoudil, zda byla zachována odvolací lhůta. Městský soud se nesprávně omezil pouze

na konstatování, že stavební úřad účastníky řízení nepovažoval za účastníky územního řízení, a přitom žalovaný dospěl k závěru, že jim uplynula lhůta k podání odvolání podle ust. § 84 odst. 1 správního řádu, tedy současně mlčky (implicitně) dovodil, že jsou opomenutými účastníky.

[2] Městský soud poté, co mu byla věc vrácena, posoudil otázku účastenství žalobců v územním řízení na základě polohy nemovitosti ve vlastnictví žalobců vůči plánované výstavbě. Vzhledem k tomu, že dotčené nemovitosti dělí pouze cesta, konstatoval, že žalobcům svědčilo právo účastenství v územním řízení. Stavební úřad tudíž nezákonně upřel žalobcům postavení účastníků, když je o zahájeném řízení neinformoval. Co se týče včasnosti podaného odvolání, dospěl městský soud k závěru, že subjektivní lhůta 30 dnů ve smyslu § 84 odst. 1 správního řádu nepochybně dodržena byla. Ohledně objektivní roční lhůty, která se počítá od okamžiku, kdy bylo rozhodnutí doručeno poslednímu z účastníků, se zabýval městský soud doručenkami založenými ve spise. Vycházel přitom i ze žalobních námitek, které zpochybňovaly správnost doručení územního rozhodnutí.

[3] Městský soud dovodil, že účastníkem, kterému bylo doručeno naposledy, měla být pravděpodobně obec Horoměřice, a to vzhledem k doručence založené ve správním spise s datem 22. 6. 2006. Ohledně této doručenky se městský soud ztotožnil s pochybnostmi, jaké uvedli žalobci ve své žalobě, protože označení doručované zásilky neodpovídalo zcela předmětnému rozhodnutí v územním řízení. Podle městského soudu tato doručenka „*vyvolává přinejmenším pochybnosti o tom, zda skutečně je dokladem o doručení tohoto rozhodnutí o umístění stavby*“. Navíc podle jeho závěru nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že i dalšímu z účastníků, resp. jeho zástupci, společnosti UNI-PRAG, a.s. (na obálce označené Uni Prag a.s.), a dále účastníci R. Z. bylo toto rozhodnutí doručováno nikoliv prostřednictvím držitele poštovní licence, ale osobně, aniž by na příslušných doručenkách bylo uvedeno sídlo, resp. místo trvalého pobytu jmenovaných adresátů, což jsou nepochybně významné identifikátory, a aniž by z doručenek vyplývalo, že by byla ověřena totožnost osob, které ty zásilky převzaly, což naopak bývá standardem tehdy, je-li doručováno prostřednictvím držitele poštovní licence. Podle městského soudu jsou i tyto doručenky problematické, pokud jde o označení zásilky, která jimi měla být doručována, protože je označení doručované zásilky na každé z nich odlišné a opět se neshoduje zcela s číslem jednacím územního rozhodnutí. Spolehlivým dokladem o doručení proto žádá z těchto doručenek není. Po úplnost městský soud dodal, že je také sporné, zda bylo doručeno dalšímu z účastníků řízení Ing. J. K., který podle obsahu správního spisu měl být v řízení zastoupen společností Ar.B-Praha, a.s., na základě plné moci, nicméně z obsahu spisu se dá dovodit, že za tuto společnost předmětné zásilky převzala společnost UNI-PRAG, a.s. Ta už nebyla panem K. zmocněna k tomu, aby jej zastupovala. V souhrnu městský soud konstatoval, že „*otázka doručování předmětného územního rozhodnutí je víc než sporná a námítka, které tedy žalobci vznesli proti způsobu doručování a zejména proti autentičnosti dokladů o doručení, tyto námítka jsou tedy na místě*“. Závěr žalovaného, že bylo územní rozhodnutí doručeno poslednímu z účastníků 22. 6. 2006, proto není dostatečně odůvodněn a z obsahu správního spisu jej nelze nijak spolehlivě učinit. Proto není oč opřít závěr, že ze strany žalobců nebyla dodržena objektivní lhůta jednoho roku pro podání odvolání. Z tohoto důvodu městský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

II. Kasační stížnost obce Horoměřice

[4] Obec Horoměřice, která je jednou z osob zúčastněných na řízení, napadla rozsudek městského soudu kasační stížností podanou v zákonné lhůtě. Důvody kasační stížnosti výslovně podřadila pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Namítá, že městský soud opět nesprávně posoudil otázku odvolacích lhůt podle ust. § 84 správního řádu. Zcela neodůvodněně totiž převzal tvrzené

pokračování

pochybnosti žalobců o doručenkách, aniž by však žalobci jakkoli prokazovali a dokládali skutečnosti, které by vedly k závěru, že údaje na doručenkách nejsou pravdivé. Sami žalobci ve své žalobě uvádějí, že jejich pochybnosti vyplývají z toho, že doručenky „neprošly poštou“, resp. že byl doručováno osobně. Z toho dovozují, že doručenky mohly být vytvořeny dodatečně. K pochybnostem městského soudu obec Horoměřice uvádí, že osobní doručení písemností, resp. jejich osobní převzetí účastníky řízení, je zcela standardní a běžně užívaný způsob doručování listin ve správním řízení. Ohledně „chybějících“ údajů na doručenkách namítá, že správní řád nestanovuje obsah doručenky v případě, že je písemnost doručována osobně. Má za to, že úředník si ověří totožnost osoby, která písemnost přebírá, z jejího dokladu totožnosti. Nikde ovšem není stanoveno, že by musel úředník údaje z dokladu totožnosti opisovat na doručenkách. Pokud doručenka obsahuje údaj o jménu a příjmení a podpis označené osoby, je zřejmé, že k doručení došlo. K případnému doručování více listin jednou obálkou a k doplnění údajů na doručenkách dochází v případě adresátů, kteří se účastní většího počtu správních řízení, což jsou například dotčené orgány. Pak je logické, že pokud se na stavebním úřadě nachází více listin pro takový dotčený orgán, doručuje stavební úřad společně, a to i když se týkají různých řízení. I v posuzované věci se více údajů na doručenkách nachází pouze u obce Horoměřice a u dotčených orgánů státní správy. Důkazní břemeno ohledně vyvrácení údajů na doručence má přitom ten, kdo tvrdí, že písemnost nebyla řádně doručena. Pochybnosti o doručení musí být objektivního rázu, protože subjektivní pochybnosti nestačí.

[5] Obec Horoměřice dále konstatuje, že argumentace městského soudu, že žalovaný výslovně neuvedl, koho považuje za posledního účastníka územního řízení, jemuž bylo doručeno územní rozhodnutí, je přehnaně formalistická. Nadto výslovně potvrzuje, že jí bylo dne 22. 6. 2006 doručeno územní rozhodnutí, které převzala osobně na stavebním úřadu. Pro úplnost dodává, že považuje za diskutabilní oznamování řízení o žalobě na úřední desce soudu za situace, kdy řízení je vedeno již od roku 2008 a městský soud v předcházejícím řízení opomenul osoby zúčastněné na řízení obeslat.

[6] Obec Horoměřice navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

III. Kasační stížnost žalovaného

[7] Žalovaný napadl rozsudek městského soudu kasační stížností podanou v zákonné lhůtě. Důvody kasační stížnosti výslovně podřadil pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[8] Svě námitky žalovaný směřuje k závěrům městského soudu ohledně jednotlivých doručenek založených ve spise. K doručence obci Horoměřice uvádí, že označení dopravované zásilky 817/06 je v základním znaku shodné s číslem jednacím územního rozhodnutí. Ze správního spisu nelze učinit např. takový závěr, že by se doručenka mohla vztahovat k jinému územnímu rozhodnutí, rovněž datovanému dnem 16. 6. 2006. Stavební úřad vydal ještě další dvě taková územní rozhodnutí a k oběma jsou ve správním spisu připojeny doklady o jejich oznámení obci Horoměřice. Přebírala je stejná osoba jako zásilku, kterou se zabýval městský soud. Obec Horoměřice nikdy v průběhu řízení ani po jeho ukončení nenamítala, že by jí předmětné územní rozhodnutí nebylo doručeno. Doručenka R. Z. je opatřena podpisem s osobním převzetím zásilky dne 19. 6. 2006. Zásilka je specifikována číslem jednacím „Výst. 817/06- Km (RD,BD)“, a byť není označení zásilky úplně identické s číslem jednacím územního rozhodnutí, shoduje se v podstatné části a zkratkou RD, BD je upřesněno, že se zásilka týká rodinných domů a bytových domů. Na doručence s adresátem UNI-PRAG, a.s., je rovněž vyznačeno datum převzetí dne 19. 6. 2006 s podpisem přejímající osoby. Zásilka je označena „RD, BD 817/06“ a rovněž toto číslo

jednací se v podstatné části shoduje s číslem jednacím předmětného územního rozhodnutí. Co se týče zastoupení Ing. J. K., uvádí žalovaný, že také v tomto případě bylo územní rozhodnutí oznamováno přímo a na dokladu o doručení je připojen podpis zástupce UNI-PRAG, a.s., s datem převzetí ke dni 19. 6. 2006. Ing. K. také v průběhu řízení zastoupení nikdy nerozporoval. Kromě toho podle žalovaného tato námitka již přesahuje právní sféru žalobců. Ti nepředkládají žádná konkrétní tvrzení, jakým způsobem by sjednané zastoupení jiného účastníka řízení mohlo žalobce krátit nebo ohrožovat na jejich právech jako vlastníky sousedních nemovitostí ve vztahu k umístěvaným stavbám. Kromě toho je stěžovatel názoru, že zkoumání správnosti ve spisu založených plných mocí je právní otázka, která přesahuje hlediska sledovaná v ustanovení § 84 správního řádu. Pokud správní orgán, který sám správní rozhodnutí vydal a předává je tzv. z ruky do ruky přímo adresátovi jako účastníku řízení, který je mu úředního styku osobně znám, což je případ malých obcí i sousedních obecních úřadů, má žalovaný za to, že případné nepřesnosti na doručence v takovém případě nejsou natolik závažnou skutečností, kvůli které je možné usuzovat, že doručovaná listina nebyla tomuto účastníku řízení vůbec oznámena. Ze stejného důvodu se stěžovatel domnívá, že doručenska nemusí být povinně opatřena údajem o zjištění totožnosti adresáta, pokud se jedná o osobu, která je správnímu orgánu z úřední činnosti dobře známa, taková povinnost není v ust. § 19 správního řádu striktně stanovena.

[9] Podle žalovaného je námitka žalobců ohledně doručení územního rozhodnutí uplatňována účelově, neboť neuspěli se svým dřívějším tvrzením, že byli oprávněni odvolání podat ve lhůtě uvedené v ustanovení 83 odst. 1 správního řádu. Žalovaný také upozorňuje na zásadu ochrany dobré víry toho, kdo jednal s důvěrou ve správnost pravomocného rozhodnutí. Nadále je přesvědčen, že jeho rozhodnutí o odvolání žalobců ob stojí a má oporu ve spise.

[10] Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[11] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného se obec Horoměřice ztotožnila s kasačními námitkami žalovaného a poukázala na skutečnost, že již došlo k realizaci sporné výstavby poté, co městský soud žalobě v dané věci nejprve přiznal odkladný účinek, aby vzápětí své rozhodnutí změnil. Obci Horoměřice se jeví podivným také jednání právního zástupce žalobců, který v elektronické komunikaci stavebníkovi nabídl, *„zda by měl zájem jednat o variantách, které by snížily obtěžování žalobců provedenou (a ještě plánovanou) výstavbou s tím, že by naopak mohl získat vyšší právní jistotu (např. v důsledku zpětvzetí podaných odvolání).“*

[12] Ve vyjádření ke kasační stížnosti obce Horoměřice se žalovaný ztotožnil s jejími námitkami. Žalobci se k podaným kasačním stížnostem nevyjádřili.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili žalovaný a obec Horoměřice (dále „stěžovatelé“) v podaných kasačních stížnostech, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[14] K námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku poukazuje Nejvyšší správní soud na ustálenou judikaturu, podle které je rozsudek nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud není z jeho odůvodnění zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč jeho žalobní námitky považuje za liché, mylné

pokračování

nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS). V dané věci je patrné, jak městský soud věc posoudil a o jaké důvody své rozhodnutí opřel, o čemž svědčí i skutečnost, že stěžovatelé tyto důvody v kasační stížnosti adresně rozporují. Jejich argumentace směřuje k tomu, že měl městský soud pro posouzení otázky včasnosti odvolání žalobců vedle doručenek založených ve spise zohlednit rovněž další právně relevantní okolnosti, a to především faktický průběh doručování. Napadený rozsudek proto Nejvyšší správní soud neposoudil jako nepřezkoumatelný a stížními námitkami se zabýval na půdorysu důvodu vymezeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] Předně je možné zopakovat, že zdejší soud v citovaném rozsudku ze dne 26. 1. 2012, č. j. 7 As 122/2011 - 194, popsal meze soudního přezkumu v dané věci i výsledek, ke kterému měl městský soud hodnocení žalobních námitek směřovat: „*Je-li předmětem přezkumu správní rozhodnutí o zamítnutí odvolání podle citovaného ustanovení pro nepřípustnost, příp. opožděnost, přezkoumává soud pouze dodržení zákonných podmínek pro takový postup. Podmínkou pro posouzení přípustnosti a včasnosti podaného odvolání je jednak určení procesního postavení [osoby – pozn. NSS] odvolatele v předmětném správním řízení, tj. zda jí svědčí právo odvolání podat, a jednak určení okamžiku doručení rozhodnutí, proti kterému odvolání směřuje, resp. určení právních důsledků v případě nedoručení rozhodnutí tomu, komu svědčilo postavení účastníka řízení a mělo mu být doručováno. Pokud totiž odvolání může v souladu s ust. § 81 správního řádu podat pouze účastník správního řízení, pak odvolatel podáním odvolání zároveň tvrdí, že byl (měl být) účastníky tohoto řízení.*“

[16] Právní otázka, zda byla žalobcům zachována odvolací lhůta, je pro posouzení dané věci rozhodující. Námitka, že aspekty doručování jednotlivým účastníkům územního řízení přesahují právní sféru žalobců, nemůže být důvodná, protože časový rozsah procesních práv žalobců, konkrétně práva na využití opravného prostředku proti rozhodnutí v územním řízení, se odvíjí právě od doručení rozhodnutí stavebního úřadu, jak vyplývá z níže uvedené právní úpravy.

[17] Podle ust. § 84 odst. 1 správního řádu může osoba, která byla účastníkem, ale rozhodnutí jí nebylo správním orgánem oznámeno, podat odvolání do 30 dnů ode dne, kdy se o vydání rozhodnutí a řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování, dozvěděla, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy bylo rozhodnutí oznámeno poslednímu z účastníků, kterým ho správní orgán byl oznámil; zmeškání úkonu nelze prominout. Ustanovení tohoto odstavce neplatí pro účastníky uvedené v § 27 odst. 1 správního řádu.

[18] Podle ust. § 72 odst. 1 správního řádu se rozhodnutí účastníkům oznamuje doručením stejnopisu písemného vyhotovení do vlastních rukou nebo vyhlášením. Postup doručování pak upravují další ustanovení správního řádu.

[19] Smyslem a účelem doručování je, aby se účastníci řízení seznámili s písemnostmi správního orgánu a aby takto zpraveni měli možnost uplatnit svá práva a oprávněné zájmy při zachování efektivního fungování veřejné správy. Je tedy možné, aby došlo k účinnému doručení písemnosti, přestože nejsou splněny všechny zákonné požadavky na doručování, pokud dojde k zachování práv účastníka řízení. Například v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 - 88, se Nejvyšší správní soud vyjádřil k možnosti řádného doručení při nesplnění všech podmínek následovně: „*Nerespektování zákonem stanovených pravidel pro doručování však nemůže mít vliv na účinnost takového doručení, pokud adresát písemnost převzal, a mohl se s jejím obsahem fakticky seznámit. Na straně jedné je totiž nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), ale na druhé straně nelze přijmout formalistický*

přístup, je-li naplněna materiální funkce doručení, tj. seznámení se s obsahem písemnosti (v podrobnostech srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 - 95, a v jeho rámci další citovanou judikaturu). Pokud tedy bylo rozhodnutí doručeno jiným nepochybnitelným způsobem, např. prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, nemohlo mít v posuzované věci pochybení žalovaného vliv na platnost doručení se všemi jeho účinky.“ Relevantní jsou rovněž závěry, k nimž dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ohledně otázky práv opomenutých účastníků správního řízení v rozsudku ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007 - 118, č. 1838/2009 Sb. NSS, a které rovněž akcentují materiální funkci doručování úředních písemností.

[20] Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tak vyplývá, že *„řádné doručení písemností v praxi znamená, že se písemnost zašle nebo odevzdá tomu, komu je určena, a že existuje důkaz o tom, že daná osoba písemnost převzala. Důvodem existence právní úpravy doručení je jistě mimo jiné i potřeba zabezpečit, aby si doručující správní orgány či soudy mohly být jisty, že se písemnost dostala do rukou adresáta. Je-li totiž adresát s obsahem písemnosti obeznámen, potom otázka, zda bylo doručení vykonáno předepsaným způsobem, nemá význam. Nedodržení formy tedy samo o sobě neznamená, že se doručení musí zopakovat, rozhodující je, zda se daná písemnost dostala do rukou adresáta.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1 Afs 148/2008 - 73, dostupný na www.nssoud.cz).

[21] Podle závěrů, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 4. 2006, č. j. 2 Afs 158/2005 - 82, č. 1327/2007 Sb. NSS, má poštovní doručeníka důkazní váhu, ovšem *„k tomu, aby stěžovatel (pozn. Nejvyššího správního soudu: jím byl v dané věci správní orgán) důkazní břemeno neunesl, postačí, že žalobce údaje v doručence zpochybní (znevěrohodní) představením jiné srovnatelně pravděpodobné verze reality, tj. nemusí nezbytně – na rozdíl od varianty, kdy je doručeníka veřejnou listinou – prokázat opak toho, co plyne z doručeníky.“* Citovaný závěr je pak aplikovatelný na jakékoli správní řízení, neboť i ve správním řízení leží břemeno důkazní ohledně doručení písemností účastníkům správního řízení na správních orgánech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009 - 61).

[22] Z rozhodnutí žalovaného je patrné, že žalovaný neshledal pochybnosti o tom, kdy bylo rozhodnutí stavebního úřadu doručeno jednotlivým účastníkům řízení. Vyšel proto z údajů na doručenkách ve spise a dospěl k závěru, že poslednímu z účastníků bylo rozhodnutí stavebního úřadu doručeno dne 22. 6. 2007. Za nespornou považoval skutečnost, že se žalobci s tímto rozhodnutím seznámili dne 27. 6. 2007, neboť tak sami v odvolání uvedli. Zároveň se žalovaný nezabýval námitkami ohledně nesprávného postupu doručování, neboť tyto uplatnili žalobci až v žalobě. Za takové situace nelze dovozovat povinnost žalovaného odůvodnit blíže postup doručování nebo jej přezkoumávat. Závěr žalovaného, který je zřejmý, srozumitelný a přezkoumatelný, měl k žalobním námitkám přezkoumat městský soud, jemuž byla otázka zákonnosti rozhodnutí žalovaného předložena. A pokud není rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné, bylo možné jej zrušit ve vztahu k posuzovaným otázkám již jen z důvodu nezákonnosti založené nesprávným posouzením včasnosti odvolání. Tedy z důvodu, že bylo odvolání podáno včas. K takovému závěru ovšem městský soud nedospěl.

[23] Bylo na místě, aby městský soud při posouzení otázky včasnosti odvolání žalobců posoudil doručení, které jsou součástí spisu, a v případě pochybností o jejich průkaznosti provedl dotazování, respektive dotázal se adresátů nebo doručujících orgánů. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 As 165/2014 - 27, ve kterém se rovněž zabýval otázkou posuzování doručení písemnosti, *„je především na krajském soudu, aby posoudil, zda nepanují pochybnosti ohledně průběhu doručování rozhodnutí stěžovatele a zda nastala fikce jeho doručení způsobem nastíněným výše. Na krajském soudu tedy bude, aby účastníkům řízení umožnil ve světle právních názorů vyslovených Nejvyšším správním soudem upřesnit svá tvrzení, případně navrhnout důkazy. Nebude-li zpochybněno sdělení doručovatele, že nebylo možno vhodit zásilku do schránky, jelikož na adrese, kam bylo doručováno, žalobce*

pokračování

schránku neměl, lze zásadně vyjít z toho, že i v takovémto případě došlo k účinnému doručení zásilky fikcí. Pokud by uvedené sdělení doručovatele bylo zpochybněno jinou srovnatelně pravděpodobnou verzí reality (zde připadá v úvahu především doložení, že schránka se v rozhodnou dobu v místě doručení nacházela), závěr o účinnosti doručení fikcí by zásadně nemohl být krajským soudem učiněn.“ Přestože se citované závěry týkají doručení fikcí a prokazování možnosti vhození písemnosti do schránky, směřují rovněž k naplnění materiální funkce doručení - a prokázání, zda a kdy skutečně bylo rozhodnutí správního orgánu doručeno. V posuzované věci však městský soud ustrnul ve fázi prvotního přiblížení se odpovědi na tuto otázku, když toliko přisvědčil pochybnostem žalobců o formální bezchybnosti provedeného doručování. Nezabýval se již tím, jaké písemnosti byly doručovány v zásilkách, ke kterým náleží doručenký založené ve spise, popřípadě kdy a jakým způsobem se s obsahem územního rozhodnutí účastníci řízení seznámili. Pochybnosti ohledně jednotlivých doručenek, na které městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku poukázal, přitom nejsou takové povahy, aby vylučovaly, že k doručení územního rozhodnutí účastníkům řízení došlo ve dnech, které jsou na doručenkách uvedeny, což je patrné i z argumentace, kterou v kasační stížnosti předestřela obec Horoměřice. Námitky stěžovatelů, které na tento nedostatek napadeného rozsudku poukazují, jsou proto důvodné. Zároveň jsou i důvodem pro zrušení napadeného rozsudku, neboť úkolem kasačního soudu není, aby jako první závazně posuzoval rozhodné aspekty včasnosti odvolání žalobců.

[24] S ohledem na vše shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnosti jsou důvodné.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Protože shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnosti důvodnými, zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§110 odst. 1. s. ř. s.). V něm městský soud rozhodne vázán vyslovenými právními názory Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[26] Městský soud rozhodne v novém rozhodnutí rovněž o nákladech řízení o kasačních stížnostech (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2015

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu